

en prøve, der kan ligestilles med den danske mæglereksamen, er nødvendiggjort af Danmarks tilslutning til EFTA-konventionen. Der vil i givet fald kunne stilles krav om, at ansøgere, der har fået deres uddannelse i udlandet, forinden de får beskikkelse, skal bestå en prøve, f. eks. i dansk søret og erhvervsret.

Medens det i den gældende næringslov er overladt til ministeren, hvorledes Mæglerkommissionen skal sammensættes, foreslås det, at kommissionens sammensætning angives i loven. Det vil være naturligt, at de medlemmer, der skal være mæglere, indstilles af Provinismæglerforeningen for Danmark og Mæglerkorporationen i København, at det medlem, der skal være skibsfartskyndig, indstilles af Søfartsrådet, at medlemmer, der skal være handelskyndige, indstilles af henholdsvis Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret, og at et eventuelt 7. medlem af kommissionen — ligesom formanden — skal have den juridiske uddannelse.

De nærmere bestemmelser om kommissionens virksomhed og om eksamenskrav m. v. foreslås som hidtil overladt til handelsministerens fastsættelse.

Til § 4.

Normalt må en beskikkelse bortfalde, såfremt vedkommende ophører med at opfylde betingelserne for at opnå beskikkelse.

For at beskikkelser, der er bortfaldet eller frakendt en mægler, ikke skal kunne misbruges, skal de straks tilbageleveres handelsministeriet.

Ligesom der om meddelelse af beskikkelse sker bekendtgørelse i Statstidende, bør der i Statstidende optages meddelelse om de beskikkelser, der bortfalder eller frakendes. Endvidere vil det være rimeligt i Statstidende at bekendtgøre, når mæglere, f. eks. på grund af overgang til anden beskæftigelse, frivilligt deponerer deres beskikkelse i handelsministeriet. En sådan frivillig deponering medfører ikke bortfald af beskikkelsen, og indehaveren kan få beskikkelsen udleveret på ny, hvis han på det pågældende tidspunkt opfylder betingelserne for beskikkelse.

Til § 5.

Efter forslaget må kun personer, der har beskikkelse som skibsmægler eller som varemægler, benytte betegnelsen „mægler“. Bestemmelsen tilsigter at forebygge misbrug af betegnelser, der kan forveksles med betegnelserne „skibsmægler“ og „varemægler“. Da kun skibsmæglere og varemæglere må betegne sig som sådanne eller som „mægler“, er det ikke fundet nødvendigt at knytte „statsautoriseret“ til disse betegnelser.

Udelukkelse i størst muligt omfang af forvekslinger på dette punkt vil være både i mæglerens og i deres kunders interesse; for mæglerne under hensyn til de strenge krav, der stilles for at få beskikkelse, og de pligter, der følger med denne; for kunderne under hensyn til den betydning, det har for dem at vide, om den person, til hvem de betror varetagelsen af deres interesser, har de fornødne kvalifikationer.

Det er ikke fundet nødvendigt i lovtæksten at anføre, at en mægler, hvis beskikkelse er bortfaldet eller frakendt, ikke vil være berettiget til at betegne sig som mægler. Er beskikkelsen deponeret, er han berettiget til at betegne sig som mægler, dog ikke i forretningsforhold.

Til § 6.

I overensstemmelse med den af flertallet inden for Næringslovkommissionen afgivne indstilling er den hidtidige begrænsede eneret for skibsmæglere til at klarere skibe ikke foreslået opretholdt. Man henviser herved til den af flertallet anførte begrundelse herfor, Næringslovkommissionens betænkning II, side 70.

Adgangen for handelsministeren til at bestemme, at visse erhverv og stillinger ikke kan forenes med hvervet som mægler, foreslås opretholdt, men i forbindelse med den foreslåede ophævelse af eneretten for skibsmæglere til at klarere skibe, tænkes den hidtidige praksis på dette område væsentligt lempet.

Som hidtil har man fundet det rimeligt i loven at fastslå, at mæglere skal udføre de dem betroede hverv med omhu og med den hurtighed, som hvervets beskaffenhed tillader.

Handelsministeriet har i medfør af næringslovens § 84, jfr. § 72, fastsat takster for beregning af mæglerens kurtage, jfr. bekendtgørelse nr. 92 af 23. marts 1932, som ændret ved bekendtgørelser nr. 352 af 21. december 1959 og nr. 30 af 7. februar 1964. Disse regler kan dog fraviges ved aftale mellem parterne og er altså deklaratoriske. Dette er sammenhængende med, at næringsloven ikke for så vidt angår mæglere — i modsætning til, hvad der er tilfældet for ejendomsmæglere (§ 85 e) og vejere og målere (§ 87) — indeholder hjemmel til at fastsætte takster, der ikke må overskrides. Man finder, at der ikke fremtidig er anledning til for det offentlige at fastsætte sådanne mægleralærtakster. Mæglerorganisationerne kan selv vdtage salærtakster, som da kan falde ind under monopolloven på tilsvarende måde som f. eks. advokaternes og lægernes salærtakster.

Den hidtidige bestemmelse om, at der til de af